

zcizení a zavazení bylo vloženo v pol. C 4. Oběma těmito zápisům předchází však v pol. C 1 zástavní právo Občanské záložny v B. pro pohledávku 12.400 Kč s 6% úroky z prodlení a vedlejšími výlohami do výše 800 Kč, k jehož vymožení v nedoplatku 11.400 Kč s přísl. byla prvním soudem povolena exekuce vnučenou dražbou domu. Nehledíc k tomu, že podle § 60 vlád. nař. ze dne 21. května 1921 čís. 191 sb. z. a n. má zmíněný zákaz zcizení a zatížení jen účinek, že ji majitel nemovitosti nesmí beze svolení ministerstva sociální péče ani zcela ani z části z volné ruky prodati ani dále zatížit, nemůže zákaz ten býti na újmu exekuci dražbou věřiteli, jehož zástavní právo bylo vloženo do pozemkové knihy časově před zaručenou hypotekární pohledávkou a před vkladem zákazu zcizení a zatížení. Nemůže předně zmíněné omezení dotýkati se nabytého práva předcházejícího knihovního věřitele a nemůže býti na újmu dobývání jeho dříve vložené hypotekární pohledávky, nemůže tedy též překážeti ani vnučené dražbě domu vedené k uspokojení pohledávky, předcházející zápisu zákazu zatížení a zcizení. To uznávají i rozhodnutí čís. 11.695 a 11.959 sb. n. s.

Čís. 12597.

Předčasnost návrhu na povolení uhrazovací exekuce, ježto exekuční titul není dosud vykonatelný, jest posuzovati podle stavu v době podání návrhu na povolení exekuce.

(Rozh. ze dne 12. května 1933, R I 370/33.)

Z rozsudku ze dne 24. září 1932, jímž byla žalobci přisouzena peněžitá pohledávka, bylo podáno dne 17. listopadu 1932 odvolání. Usnesením ze dne 24. listopadu 1932 bylo odvolání žalovaného odmítnuto jako opožděné. Dne 23. listopadu 1932 navrhl žalobce povolení exekuce k vydobytí přisouzené pohledávky. Usnesením ze dne 2. prosince 1932 soud první stolice exekuci povolil. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. **D ů v o d y:** Stížnost jest důvodná, neboť povinná strana podala z rozsudku prvního soudu ze dne 24. září 1932, který je tu exekučním titulem, odvolání. Prvý soud sice odvolání odmítl jako opožděné, ale povinná strana podala proti tomuto usnesení včas stížnost dávno před povolením exekuce, v níž uplatňuje, že odvolání bylo podáno včas. Dokud nebylo o této stížnosti rozhodnuto, neměla býti exekuce povolena, poněvadž do té doby nebylo jisto, zdali rozsudek vešel v právní moc a jest tedy exekučním titulem ve smyslu § 1 čís. 1 ex. ř. (srv. rozh. čís. 9907 sb. n. s.). Ostatně usnesením zdejšího soudu ze dne 13. února 1933 bylo stížnosti povinné strany vyhověno a odvolání jako včasné podané přijato na soud.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Proti rozsudku ze dne 24. září 1932 bylo v době, kdy došel návrh na povolení exekuce (23. listopadu 1932) podáno odvolání (17. listopadu 1932). Toto odvolání bylo sice usnesením ze dne 24. listopadu

1932 odmítnuto jako opožděné, avšak, jak správně stěžovatelka sama v dovolacím rekursu uvádí, pro otázku povolení exekuce rozhodující byl stav v době, kdy exekuční návrh došel, tedy stav dne 23. listopadu 1932, a v tento den bylo proti rozsudku exekuční titul tvořícímu podáno odvolání, nebyl tedy rozsudek pravoplatný. Rozsudek nebyl pravoplatný ani v den povolení exekuce prvním soudem, dne 8. prosince 1932, neboť v tento den nebylo ještě pravoplatně odvolání odmítnuto, ana rekursní lhůta proti odmítacímu usnesení ze dne 24. listopadu 1932 ještě neuplynula. I když tedy má stěžovatelka pravdu v tom, že rekurs proti odmítacímu usnesení nebyl podán dávno před povolením exekuce, jak nesprávně uvádí rekursní soud, jest přes to napadené usnesení správné z toho důvodu, že v době povolení exekuce, t. j. 2. prosince 1932, rozsudek, podle něhož o exekuci k vydobytí pohledávky vymáhající věřitelky bylo žádáno, nebyl ještě pravoplatný, ano nebylo ještě pravoplatně rozhodnuto o odmítnutí odvolání proti rozsudku. Nebylo proto ani třeba připomínati (jak učinil rekursní soud), že rekursu povinného bylo usnesením ze dne 13. února 1933 vyhověno a odvolání jako včasné podané přijato na soud, neboť rozhodný pro povolení exekuce byl stav v době podání návrhu na povolení exekuce, a již podle tohoto stavu ze dne 23. listopadu 1932 bylo návrh zamítnouti, poněvadž rozsudek dosud nebyl pravoplatný, ano proti němu bylo podáno odvolání, o jehož včasném podání dotud s konečnou platností nebylo rozhodnuto.

Čís. 12598.

- Povinnost otce, pečovati o výživu dětí podle § 141 obč. zák., končí, jakmile se děti mohou samy vyživovati. Ale tato otcova povinnost, tkvící v rodinném poměru, nezaniká tím konečně, nýbrž oživne, jakmile dítě, které se již samo mohlo vyživovati, na dále tak učiniti s to není. Povinnost otce (matky) hraditi výlohy na zletilého syna ošetřovaného v nemocnici.

(Rozh. ze dne 12. května 1933, Rv I 2060/31.)

Český zemský fond domáhal se na žalované náhrady nákladu, jež vynaložil na nemocniční ošetřování syna žalované Františka K-a. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, dovolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Nesporno, že František K. je zletilý, poněvadž se narodil dne 16. února 1902, že byl ošetřován na lues II ve všeobecné veř. nemocnici v Ch. od 10. prosince 1928 do 8. ledna 1929, že ošetřování to bylo vzhledem k povaze nemoci nutným a že náklady žalující straně tím vzešlé činí 548 Kč. Prvý soudce nepochybuje o tom, že by výlohy ty spadaly pod pojem vyživovací povinnosti podle §§ 141, 143 obč. zák., má však za to, že povinnost tato zaniká, třebaš by dítě nebylo zletilým, jakmile se dítě stane způsobilým samo se živiti a že obživne jen nanejvýše v případě, kdyby se dítě beze své